

„CHRISTUS NAAR DE SCHRIFTEN” *)

HET LIJKT MIJ GOED, EEN AFZONDERLIJK artikel te wijden aan de bespreking dezer brochure. Want het onderwerp is belangrijk; en de wijze, waarop het behandeld wordt, prijzenswaard.

De schrijver — Johannes de Heer — heeft in kort bestek, hoe gewaagd hij zelf de onderneming vond vanwege de uitgebreidheid der stof, van den „Christus naar de Schriften” een eenigszins duidelijk beeld trachten te geven. Bekend met het feit, dat bij vele geloovigen nog zooveel onbekendheid is omtrent den Christus, en er aangaande Zijn Persoon zoo vele inzichten heerschen, die niet naar de Schrift zijn, heeft hij de pen opgenomen, de „pen eens vaardigen schrijvers,” om het „lied der liefde” op te schrijven, dat diep op den bodem van zijn hart weerklonk ter eere zijns Heeren. (Ps. 45 : 1 en 2.)

Het gaat in dit werkje dus om „Christus.” Maar de bijvoeging „naar de Schriften,” (ontleend aan 1 Kor. 15.) toont wel aan, voor geen tweërlei uitlegging vatbaar, om wèlken Christus het gaat: niet om den Christus, omtrent Wien de wereld allerlei fantaseert, en over Wien vele Christenen hun eigen gedachten hebben en verkondigen, maar om den Christus, *zoals Gods Woord ons Hem onbedriegelijk teekent.* De geïnspireerde Schriften, waarvan de Heere Jezus eens Zelf heeft gezegd, dat ze van Hem getuigen, zijn grondslag en uitgangspunt van hetgeen in dit geschrift, in heldere taal en klaren stijl, den belangstellenden lezer wordt aangeboden. En het doet het hart van een ieder, die den geheelen Bijbel liefheeft, goed om op te merken, hoe de schrijver opkomt voor het Oude Testament, en met de stukken bewijst, dat het heele Nieuwe Testament getuigt van het gezag van het Oude; en hij met name het Evangelie van Johannes aanhaalt om aan te toonen, hoe juist dit Evangelie, door vele Christenen boven andere Schriftgedeelten geplaatst, voor een groot deel bestaat uit citaten uit en beroepen op het Oude Testament. Dat begint al in hoofdstuk 1, als Johannes ons wijst op de schepping, op den tabernakel, op Mozes, op de wet, op Elia en Maleachi, op de stem eens roependen, op het Lam, op de Ladder Jakobs, op de Engelen Gods; en het eindigt, na gezinspeeld te hebben op de koperen slang, op het manna, op het Loofhuttenfeest, met mededeelingen over hetgeen geschied moest „opdat de Schrift vervuld zou worden.”

Achtereenvolgens wordt in dit werkje gesproken over de heilsfeiten in betrekking tot Christus: Zijn geboorte, Zijn lijden en sterven, Zijn begravenis en opstanding, Zijn hemelvaart, en tenslotte Zijn wederkomst. Over elk van deze volge hier een enkel woord.

Laat mij echter éérs zeggen, dat ik in dit overigens mooie boekje eenerzijds iets mis, en anderzijds een te veel vind. Zoo worden — om met het laatste te beginnen — veertig van de ruim tachtig bladzijden ingenomen door hetgeen de Schriften zeggen over de wederkomst van Christus. Wel begrijpelijk van een „Maranatha”-man, maar toch niet goed, omdat het onevenwichtig is in betrekking tot het hoofdonderwerp, door hem behandeld. Mijns inziens wil de schrijver hier te veel propageeren wat hij zelf gelooft over 's Heeren wederkomst. Vandaar dan ook allerlei opmerkingen over de teekenen der tijden; met name de aandacht vestigend op het *occultisme*. Vandaar dan ook een uitstalling van teksten, vet gedrukt, zooals in het

begin van het boekje niet voorkomt, op zichzelf waardevol, maar hier te onpas. Want hier ging het niet om de leer der wederkomst, maar om de schoonheid en algenoegzaamheid van den Christus der Schriften. Als Bellett over de heerlijkheid van Christus als Mensch en als God handelt, spreekt hij natuurlijk ook wel over Diens wederkomst, maar dan domineert deze gedachte niet. Als we den Christus naar de Schriften beschrijven, moet het middelpunt wezen Zijn lijden en sterven, en moeten we vooral niet vergeten, de aandacht te vestigen op Zijn Godheid en volmaakte menschheid. Wat dit laatste betreft: het is wel waar, dat we weinig mededeelingen hebben over Christus' jeugd, maar het gaat toch te ver, zooals hier geschiedt, deze jonge jaren geheel te negeren en over Zijn aardse leven schier alléén te zeggen, dat Hij Zijn broederen vreemd was, dat de ijver van Gods huis Hem verteerde, en dat Hij geen gedaante, heerlijkheid of gestalte had. Christus was zoo goed God als mensch. Juist op dit God-en-mensch-in-één-Christus had *bijzonder* moeten worden gewezen; het is de verborgenheid der godzaligheid. De Schriften spreken over Hem als kind, jongeling, timmerman; wijzen op Zijn in gunst staan bij God en menschen; op Zijn het land doorgaan goedgeendoend; op Zijn zachtmoedigheid en nederigheid; op Zijn menschenliefde en Goddelijke wijsheid als mensch; op Zijn voorbeeldige gehoorzaamheid, tot den dood.

Maar nu — laat ik een warme aanbeveling mogen geven van dit boekje *om het vele goede, dat het bevat.*

Op waarlijk uitnemende, overtuigende wijze toont de schrijver de noodzakelijkheid aan van de twee geslachtsregisters van Christus, geenszins in tegenspraak met elkaar, maar elkaar aanvullend: in Mattheüs 1 de koninklijke lijn van Jozef, die als man het recht tot troonsopvolging had; in Lukas 3 de koninklijke lijn van Maria, teruglopend tot Adam en de belofte vervullend van het vrouwenzaad.

Voorts wordt aangetoond, hoe de Schriften hebben gesproken over het lijden en sterven van Christus; hoe Zijn verwerping in de profetie duidelijk is voorgezegd; hoe de Oud-Testamentische offers en andere schaduwen, het voorschrift omtrent een gehangene, het bloed aan de deurposten en zoo veel meer, Christus' offerande en bloedstorting afbeelden; en hoe zelfs verschillende personen als Izak, Jozef, David, in een deel van hun geschiedenis den lijdenden Christus typeeren.

Niet minder treffend zijn de Schriftuurplaatsen, door den schrijver aangehaald betreffende de begravenis, de opstanding en de hemelvaart van Christus; hij laat de lijn zien, die door en over het graf loopt. Een schoone opmerking wordt gemaakt naar aanleiding van Jes. 53 : 12 in nieuwe vertaling: „Hij is bij den rijke in Zijn dood geweest.” Naar het boek Jona moest het graf zijn prooi teruggeven, en volgens Petrus profeteerde David in Psalm 16 over de opstanding van Christus. De eerstelingsgarf, de bloeiende staf van Aäron, ze beelden af de opstanding van Christus.

En die opstanding is van groote beteekenis, want we staan er door, niet maar van zonden gereinigd, doch als rechtvaardigen, als goeden, voor God; met de heerlijke resultaten: alles is nieuw geworden, onze wandel is in nieuwigheid des levens, we zijn geestelijk reeds mede opgewekt, en onze stoffelijke lichamen zullen eenmaal levend worden gemaakt.

Tenslotte: Christus is ten hemel gevaren. En ook over dit heilsfeit, dat, volgens den schrijver, in den schakel der heilsopenbaring niet gemist kan worden, spreekt het Oude Testament meermalen. „Zit aan Mijn

*) „Christus naar de Schriften.” Uitgave: Zoeklicht-Boekhandel, Zeist. — Omslagteekening van Hoekendijk. Keurig.

rechterhand!" heeft de Psalmist geprofeteerd. En vaak wordt dit woord in het Nieuwe Testament aangehaald. De aan het kruis gestorven Christus moest verhoogd, ja, zeer hoog verheven worden. „Moest de Christus niet lijden, en aldus in Zijn heerlijkheid ingaan?" En de Hoogepriester, die het bloed van den bok der verzoening sprengen moest vóór en óp het verzoendeksel van de Ark des Verbonds tot verzoening van het volk Israëls, sprak van Christus, den waren Hoogepriester, die ingegaan is in het hemelsch heiligdom, in den hemel zelf, om daar nu te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons. Door de hemelvaart hebben we de zekerheid, dat het werk van Christus is aangenomen door God; dat Christus voor ons bidt; dat, nu de Voorlooper vooruitgegaan is, wij volgen zullen; en dat intusschen de belofte des Vaders, de Heilige Geest, de Trooster der Gemeente, in ons woont, zoodat we de kracht en de genade ontvangen,

als trouwe getuigen Hem te dienen, die naar een vèr land is afgereisd en straks zal wederkomen.

Hiermede heb ik, naar ik meen, een boekje recht laten wedervaren, dat handelt over het hoogste onderwerp, waarover iemand kan spreken of schrijven: *den Persoon des Heeren*.

J. N. V.

MARKUS IN ZIJN JEUGD

RADIOREDE Door Prof. Dr A. VAN VELDHUIZEN
voor de JEUGD

II.

GAAN JELUI MEE OM HAAR GASTVRIJE woning te bezoeken? Sla dan maar op Handelingen 12, een prachtig hoofdstuk, dat je voor je plezier uit het hoofd zoudt leeren. Je moet het maar eens nalezen wat je hier zult vernemen. Herodes Antipas wilde in een goed blaadje bij de Joden komen en daarom voegde hij bij zijn streken nog een ergere. Hij ging de gemeente des Heeren vervolgen en begon bij de leiders, het drietal, dat zoo vaak bij bijzondere gelegenheden Jezus' daden had mogen bijwonen. Jakobus, de broeder van Johannes, werd kort en bondig gedood. Nu was Petrus aan de beurt, want de Joden hadden ondubbelzinnig doen blijken, dat ze nu eens met het optreden van Herodes ingenomen waren. Petrus werd gevangen gezet, maar op Paschen is een relletje doorgaans bedenkelijk. Men weet niet, wat de onberekenbare gevolgen zullen zijn. Daarom moest Petrus in de gevangenis blijven tot na Paschen, maar het stond er lang niet gunstig met hem voor.

Buiten was het prachtig in de natuur, gelijk het met Paschen kan zijn rondom de Middellandsche Zee. Maar in de gevangenis was het somber en streng. Zestien soldaten moesten in afdeelingen van vier hem bewaken, twee werden om beurten aan hem vastgeketend en twee stonden voor de deuren op schildwacht, want zoo'n apostel is in de oogen van Herodes een gevaarlijk heerschapp. Nu was zijn Paaschfeest in de gevangenis zoowat om. Morgen wilde Herodes zich aan zijn slachtoffer verlustigen. De apostel sliep als een roos dien nacht. Hij had dan ook een rustig geweten. Maar de gemeente sliep niet; die hield een nachtelijken bidstond voor

President Roosevelt bij een persconferentie welke gehouden werd aan boord van het jacht Nowimahal, eenige uren voor de aanslag op zijn leven werd gepleegd.

haar apostel. Dit was bij Markus aan huis. Het gebed was vurig en het werd verhoord ook. God zond een engel om Petrus te bevrijden. Deze moest hem wakker schudden. Hij werd door het hemelsche licht verblind als door de kaars in zorgzame moederhanden. Hij werd geholpen om zich aan te kleeden; moest ook voor de avondlucht nog zijn jas aantrekken, Petrus begreep er niets van. Hij had wel eens vaker gedroomd, maar zulk een droom! Het was echter geen droom; de boeien vielen van zijn lichaam, de soldaten kwamen nu in slaap of verdooving. Petrus werd uitgeleid. De deuren gingen voor hem open en de ijzeren deur naar de stad opende zich vanzelf. Toen ging de engel weg. Engelen gaan altijd weer weg, als ze hun hemeltaak hebben volbracht. Bedenk maar eens voorbeelden uit den Bijbel. Zij zijn slechts de dienaren Gods.

Toen Petrus tot zichzelf kwam en bemerkte, dat het geen droom was, besepte hij Gods bijzondere uitredding en bedacht hij, waarheen zich te begeven. Hij had maar één adres: naar het huis van Markus' moeder. Daar klopt hij aan bij het deftige poortgebouw. Eindelijk komt de slavin, Rhodé, die geheel het geloof van de huisgenooten deelt, kijken, wie er klopt aan de deur van de zorgvuldig gesloten woning. Ze herkent de stem van Petrus en wordt zóó zenuwachtig blij, dat ze vergeet open te doen. Ze gaat het binnen zeggen. Maar daar houdt men juist een bidstond en wil niet gestoord worden. „Eerbiedig, Rhodé!” „Ja, Mevrouw, maar het is Petrus zelf.” Ze willen niet gelooven, dat hun gebed al verhoord is. Ze twijfelen aan het gezond verstand van het meisje en in hun zenuwachtigheid praten ze wat van zijn engel, als zou die bode Petrus' dood komen aanzeggen. Maar de engel had geen aansprekersdiensten, doch een redding volbracht, en was al weer naar den hemel teruggegaan. Eindelijk laat men zijn twijfel varen. Men kon zijn hart niet eens meer luchten, want Petrus neemt het woord en vertelt alles. Maar er zullen wel tranen in de oogen en dankgebeden in het hart zijn geweest. Ja, dit was echt „boven bidden en denken”.

Dit had Markus medegemaakt in zijn eigen huis en hij kende Petrus dus heel goed. Maar hij maakte in dienzelfden tijd ook kennis met een toen nog minder bekenden, later wereldberoemden apostel: Saulus van Tarsus. Die kwam